

ตัวอย่าง

แม่ลาวเลือด

วชิษฐ์ เทกทูม

บทกวีตามล่าขอบนหน้า...ทุกรัตน

[illegible]

แม่ลาวเลื่อง

พิเศษ เต็มรูปแบบ

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๔

แม่ลาวเลือด • วชิษฐ เดชกุญชร

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, มิถุนายน ๒๕๓๐

พิมพ์ครั้งที่สอง : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, พฤษภาคม ๒๕๓๗

พิมพ์ครั้งที่สาม : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

พิมพ์ครั้งที่สี่ : สำนักพิมพ์มติชน, มิถุนายน ๒๕๔๒

พิมพ์ครั้งที่ห้า : สำนักพิมพ์มติชน, พฤษภาคม ๒๕๕๔

ราคา ๓๑๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

วชิษฐ เดชกุญชร. แม่ลาวเลือด. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๔. ๕๒๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง

ISBN 978 - 974 - 02 - 0773 - 3

www.matichonbook.com

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศิริสุวรรณ • บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ ภูนปาน
- ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : บุญเลิศ คุชยทนต์, จุฬาลักษณ์ ภูเกิด, นงนุช สิงห์เดชะ
- บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทย์วิโรจน์ • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เทิงวิเศษ
- พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทน์หอม • คอมพิวเตอร์กราฟิก : อรรถพล ชื่อดงเกียรติ
- ออกแบบปก-ศิลปกรรม : สันติภาพ แสงเอ็ก • ประชาสัมพันธ์ : นันทยา ชื่นสกุล

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนามูล ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๐-๕๔๘๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามูล ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๔/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด นนทบุรี ๑๑๑๒๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๔-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามูล ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

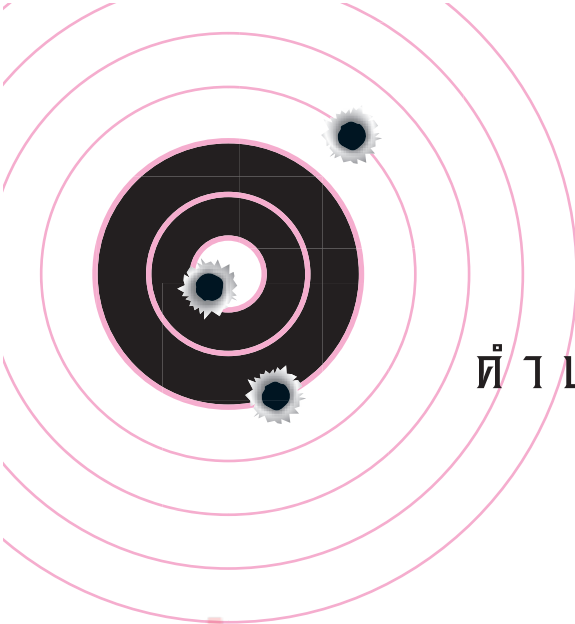
โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co.,Ltd. 12 Tetsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

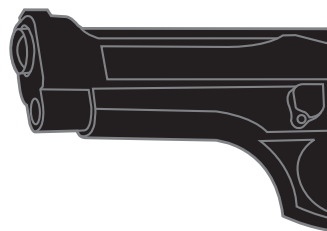
สำนักพิมพ์มติชน.

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อปกป้องธรรมชาติ
ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมสุขภาวะที่ดีของผู้อ่าน

ตำนานสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

นักเขียนมือทองแนวอาชญาวิทยามีหลายคน แต่ใน
ยุคปัจจุบัน ชื่อของ **วชิษฐ เดชกุญชร** นั้นอยู่ในระดับหัวแถว ด้วยผล
งานที่ออกสู่สายตาแล้วแต่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านและผู้ชมแทบ
ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะอยู่ในมิติของหนังสือหรือละครโทรทัศน์

วชิษฐ เดชกุญชร เดินตามรอยความชอบธรรมในเครื่องแบบผู้
พิทักษ์สันติราษฎร์ ผลงานของเขาจึงสะท้อนถึงประสบการณ์และ
ความชัดเจนในชีวิตตำรวจ ทุกเรื่องที่น่าเสนอและถ่ายทอดเป็นเรื่องราว
ออกมานั้น ไม่เพียงแต่สนุกและตื่นเต้นเท่านั้น ยังแฝงคติและสาระ
เอาไว้อย่างพร้อมมูล

วชิษฐ เดชกุญชร มิได้เริ่มต้นงานเขียนจากแนวอาชญาวิทยา
แต่เขาเริ่มเขียนมาตั้งแต่ครั้งเป็นนักเรียนมัธยม ข้อเขียนชิ้นแรกที่ได้ตีพิมพ์ชื่อ “ปากกาพา (ให้เป็น) ไป” ลงในหนังสือ *มหาวิทยาลัย* ของ
สโมสรนิสิตจุฬาฯ จากนั้นก็เขียนเรื่อยมาในแนวหัตถการบ้าง นวนิยาย
อุดมคติบ้าง โดยใช้นามปากกาเริ่มแรก “โก้ บางกอก”

จากนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ กลายมาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย แล้วก้าวเข้ามาับราชการตำรวจจนได้รับยศสูงสุดคือพลตำรวจเอก พร้อมมีตำแหน่งเป็นรองอธิบดีกรมตำรวจ และมีตำแหน่งทางการเมือง เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย

กว่าสามสิบปีในเครื่องแบบผู้พิทักษ์สันติราษฎร์กับความเป็น นายตำรวจตงฉินคนหนึ่งของกรมตำรวจ ทำให้เขาสามารถตีแผ่แง่มุม ต่างๆ ทั้งด้านมืดและด้านสว่างของคนในแวดวงสีเทาได้อย่างแจ่มชัด

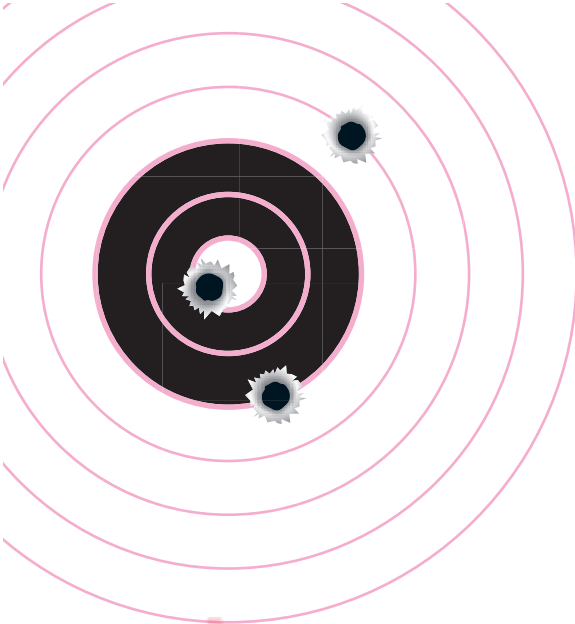
นวนิยายหลายต่อหลายเรื่องสร้างชื่อให้เขาโด่งดัง นับจาก นวนิยายแนวอุดมคติที่นำเสนอความมุ่งมั่นของนายตำรวจหนุ่มผู้ยึด มั่นในคุณธรรมอย่าง **เลือดเข้าตา, สันติบาล** และ **สารวัตรใหญ่**

ตามมาด้วย **เบี้ยล่าง** นวนิยายที่ตีแผ่เรื่องราวในแวดวงสีเทา ก็ อย่างถึงแก่น

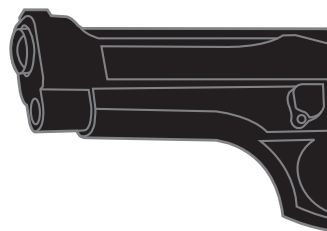
หรือเรื่องราวปฏิบัติการกล้าตายของ “ธนูส นิราลัย” กับองค์การ ลับ “บราโว่” เพื่อตามล่าทุจริตชนกับขบวนการยาเสพติด ใน **สารวัตร เกื่อน, แม่ลาวเลือด, หักลิ้นช้าง, บ่วงบาศ** และ **ประกาศิตอสูร**

ซึ่งทั้งหมดนี้สำนักพิมพ์มติชนกำลังทยอยนำกลับมาให้ ท่านได้เสพสุนทรีย์รสแห่งความระทึกอย่างเต็มรูปแบบอีกครั้ง

สำนักพิมพ์มติชน

ตำนานผู้เขียน

เมื่อผมเขียนเรื่อง **สารวัตรเถื่อน** ในปี พ.ศ.๒๕๒๕ นั้น ผมตั้งใจจะเขียนเล่มเดียวจบ และไม่ได้คิดว่าจะเขียนต่อเป็นหนังสืออีกเรื่องหนึ่ง โดยใช้พระเอกคนเดียวกัน คือ ‘ธนูส นิราลัย’ แต่ **สารวัตรเถื่อน** ขายดีเกินกว่าที่ผมและสำนักพิมพ์คาด ทำให้ในที่สุดผมตกลงใจเขียน **แม่ลาวเลือด**

ใน **แม่ลาวเลือด** ผมย้ายเวทีสำหรับธนูส จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือไปยังภาคเหนือ และใช้แม่ลาว-แม่น้ำสำคัญสายหนึ่งของเชียงรายเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของเวที ผมตั้งใจ ด้วยที่จะให้ธนูสมีนางเอกเสียที อันเป็นที่มาของ ‘ลำเพา สายสัททูล’ นายตำรวจสันติบาลสาวผู้ร่วมชะตากรรมกับธนูสใน **แม่ลาวเลือด** และในเล่มอื่นๆ ที่ตามมา

ผมได้เคยยอมรับว่า ผมเขียน **สารวัตรเถื่อน** ขึ้นเพื่อความสะใจ หรือสนองต้นหาของตัวเอง เพราะขัดใจที่แลเห็นความล่าช้าของกระบวนการยุติธรรม ในการปราบปรามอาชญากร **แม่ลาวเลือด** ยังสะท้อนความสะใจนี้ของผมอยู่

ผู้อ่านหลายคนเคยปรารภเป็นเชิงตำหนิกับผมว่า พฤติการณ์

ของธนุสดูจะอ่อนศีลธรรม ไม่สร้างสรรค์ และไม่เหมาะกับผู้อ่านรุ่นเยาว์
ผมไม่มีคำแก้ตัวสำหรับคำปราชญ์นี้ แต่ผมเชื่อว่า ถ้าผู้รักษากฎหมาย
งอมืองอเท้า ทอดธุระ และปล่อยให้อาชญากรฉวยโอกาสใช้ความอ่อน
แอของกระบวนการยุติธรรม หรือร่วมกับอาชญากรข่มเหงรังแกสุจริตชน
วันหนึ่งข้างหน้า อาจมีผู้ที่ทน ไม่ได้ร่วมกันก่อตั้ง ‘บราโว่’ ขึ้น แล้วสวม
วิญญาณ ‘ธนุส นิราลัย’ ก็เป็นไปได้

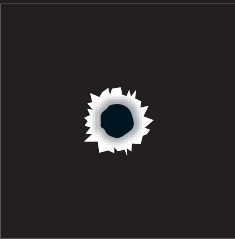
ในระหว่างนี้ ขอให้ความเชื่อของผมเป็นเพียงความฝันไปก่อน

วสิษฐ เตชภุณฺษร

๑๑ เมษายน ๒๕๕๔

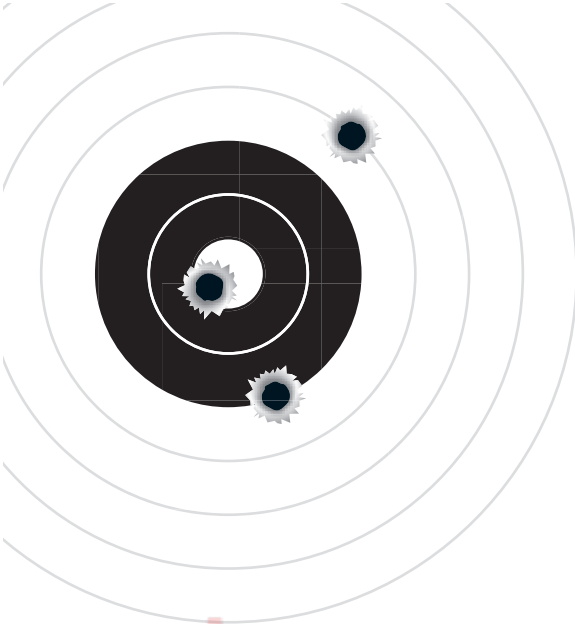
ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

๑

คนขับรถแท็กซี่บังคับให้รถที่ตนขับจอดลงตรงข้างถนนตามคำสั่งของผู้โดยสาร เขารู้สึกประหลาดใจอยู่บ้างที่เห็นว่า ตรงที่รถหยุดนั้นเป็นกำแพงสูงก่อด้วยคอนกรีตอย่างแข็งแรงและไม่มีประตู เขาสันนิษฐานว่าถ้าหากภายในบริเวณที่มีกำแพงล้อมนั้นมีบ้านหรืออาคารชนิดหนึ่งชนิดใดอยู่ ตรงที่รถหยุดก็คงจะเป็นด้านหลังของบ้านหรืออาคารนั้น

ผู้โดยสารซึ่งเป็นชายร่างสูง ผิวดำ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบชุดสีน้ำเงิน ลักษณะคล้ายเครื่องแต่งตัวของช่างไฟฟ้า ส่งเงินค่าโดยสารให้เขาตามราคาที่ตกลง แล้วก็ลงจากรถไปยืนเอามือล้วงกระเป๋าเฉยอยู่โดยไม่แสดงท่าทีว่าจะออกเดินต่อไปในขณะนั้น คนขับรถแท็กซี่ลอบชำเลืองดูใบหน้าที่ค่อนข้างจะคมสันแม้จะกร้านแดดของชายผู้นั้น ผมที่ตัดค่อนข้างสั้นพอหวีได้ และตาทั้งคู่ซึ่งสบตาเขาโดยไม่มีแว่พริศใดๆ แล้วคนขับแท็กซี่ก็สรุปเอาในใจว่า ชายผู้นั้นไม่มีลักษณะเป็นคนร้าย และถึงหากจะเป็นคนร้าย ก็คงทำอันตรายหรือความเสียหายให้แก่ใครได้ยาก โดยเฉพาะในเวลาเช้าหลัง ๖ นาฬิกาอย่างในขณะนั้น

คนขับแท็กซี่เข้าเกียร์แล้วนำรถยนต์ยี่ห้อญี่ปุ่นคันนั้นแล่นออกไป เขาอดชำเลื่องดูในกระจกสำหรับมองด้านหลังไม่ได้ และยิ่งรู้สึกสะกิดใจ ที่เห็นชายร่างสูงผิวดำผู้หนึ่งยังยืนนิ่งเอามือล้วงกระเป๋ากางเกงอยู่ แต่ ความสะกิดใจของเขายืดลึงพร้อมๆ กับที่รถของเขาเลี้ยวขวาที่แยกถนน เบื้องหน้าและภาพสะท้อนของชายผู้นั้นหายไปจากกระจกบานนั้น

เกือบจะในทันทีที่แท็กซี่คันนั้นลับตา ชายร่างสูงผิวดำผู้หนึ่งเริ่ม ออกเดินเลาะกำแพงจนกระทั่งถึงตรงที่เขาต้องการ ตรงนั้น ที่กำแพงสูง ประมาณระดับเอวของเขา มีรอยคล้ายๆ ถูกเขาหรือขูดลึกลงเข้าไป เล็กน้อย ชายผู้นั้นแหงนหน้าขึ้นมองดูสันกำแพงแล้วใช้เท้าขวาเหยียบ ตรงรอยบุ๋มดันตัวเองขึ้นไปตามแนวดิ่งของกำแพงจนสุดตัว แขนทั้งสอง ข้างของเขาเหยียดตรงขึ้นเหนือศีรษะ พอสุดตัวมือของเขาก็ถึงและเกาะ สันกำแพงเอาไว้ได้อย่างเหมาะเจาะและมั่นคง

ในทันทีต่อมาเขายืนอยู่บนพื้นดินหลังกำแพงนั้น ในบริเวณอันเป็นที่ตั้งของตึกหลังนั้น

เขาเดินทอดน่องอย่างช้าๆ และอารมณ์เย็นเหมือนกับว่าตึกนั้น เป็นของเขา หรือมิฉะนั้นเขาก็คุ้นเคยกับมันเป็นอย่างดี เขาก้าวขึ้นไปบน บันไดแคบๆ ด้านหลังของตึกใหญ่หลังนั้น เมื่อสุดบันไดขึ้นบนและถึง ประตูไม้ใหญ่หนาที่ปิด เขาล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบพวงกุญแจออกมาจาก กระเป๋า เขาเกือบจะยิ้มเมื่อเห็นยี่ห้อ “ซเล็จ” บนกุญแจที่ประตู ชาย ร่างสูงผิวดำเลือกกุญแจดอกหนึ่งในพวงไขกุญแจที่ประตูเพียงครั้งเดียว บานประตูก็เปิดออกโดยปราศจากเสียง

เขาก้าวเข้าไปข้างในหลังจากที่เปิดประตูไว้เช่นเดิมแล้ว เขาเดิน ผ่านครัว ห้องพักอาหาร ห้องนั่งเล่นหรือรับแขก ขึ้นบันไดไปยังชั้นบน อย่างคล่องแคล่วและเงียบเชียบ เมื่อถึงห้องที่ต้องการ เขาไขกุญแจด้วย ลูกกุญแจอีกดอกหนึ่งในพวงกุญแจที่เขาถืออยู่ แล้วจึงก้าวเข้าไป

ห้องนั้นจัดเป็นห้องนอนกึ่งสำนักงาน มุมหนึ่งมีเตียงเดี่ยววาง อยู่พร้อมด้วยผ้าปู หมอน และผ้าห่ม แต่อีกมุมหนึ่งเป็นที่ตั้งโต๊ะเขียน หนังสือและเก้าอี้ บนโต๊ะมีเครื่องโทรศัพท์ทวางเรียงกันอยู่ ๕ เครื่อง ใน ตู้ใกล้ๆ โต๊ะมีหนังสือทั้งภาษาไทยและต่างประเทศตั้งหันสันออกมาเปิด

กันอยู่แน่นเกือบทุกชั้น ไกลโตะเป็นโตะวางเครื่องพิมพ์ดีดอิเล็กทรอนิกส์ และส่วนประกอบของไมโครคอมพิวเตอร์ทั้งชุด เครื่องแต่งห้องและเครื่องใช้ทุกชิ้นลักษณะส่อว่าราคาแพง และผู้แต่งมีรสนิยมสูง

ชายร่างสูงผิวดำเดินตรงไปยังตู้เย็นขนาดย่อมที่ตั้งอยู่อีกด้านหนึ่ง เขาเปิดตู้ออกและยิ้มอย่างสບอารมณ์เมื่อแลเห็นขวดใส่นมสดวางเรียงกันอยู่ภายใน เขาเอื้อมมือไปจะหยิบขวดนมขวดหนึ่ง และต้องชะงักในทันทีเมื่อรู้สึกว่ประตูห้องอีกบานหนึ่งซึ่งเขารู้ว่าเป็นประตูห้องน้ำกำลังเปิดออกโดยไม่มีเสียง เขามองไม่เห็นแต่รู้ด้วยสัญชาตญาณหรืออายตนะอย่างหนึ่งว่าผู้ที่เปิดประตูมีอาวุธร้ายแรงอยู่ในมือและพร้อมที่จะสังหารเขาได้ทันที

“ยืนอยู่นิ่งงั้นแหละ” เสียงที่ล่งอย่างเฉียบขาดนั้นเป็นเสียงผู้หญิง ซึ่งไม่ได้ทำให้เขาสบายใจเลยแม้แต่นิดเดียว ในชีวิตของเขา เขาเคยเห็นผู้หญิงหลายคนฆ่าคนตาย และคนที่ถูกฆ่าตายบางคนเป็นเพื่อนของเขาเอง “อย่าชักมือขวาออกมาจากตู้เย็นนะ เอาละ ค่อยๆ ยกมือซ้ายขึ้นวางบนหลังตู้ ซ้ายๆ อย่าพรวดพราด”

เขาปฏิบัติตามคำสั่งและมองตรงไปเบื้องหน้า รู้สึกผิดหวังที่ไม่มีสิ่งใดบนฝาผนังที่จะสะท้อนภาพของผู้หญิงคนนั้น

“ขยับเท้าถอยออกมาข้างหลัง” เสียงผู้หญิงคนนั้นสั่งต่อไปด้วยความเฉียบขาดอย่างเดิม “ถ่างขาออก-ถ่างออกไปอีก-ออกไปอีก”

ครั้นแล้วหล่อนก็ค้นตัวเขาอย่างชำนาญชำนานญ ตั้งแต่ในเรือนผมต่ำลงไปก็คอเสื้อ ออกเสื้อ เอว สะโพก เขาแน่ใจว่าหล่อนเป็นมืออาชีพ เพราะเมื่อถึงหว่างขา ตรงที่ผู้หญิงธรรมดาทั่วไปจะต้องชะงักหรือขำเข้าไป หล่อนมิได้มีอาการเช่นนั้น แต่สัมผัสกับทุกส่วนอย่างละเอียดลออ มือของหล่อนเลื่อนลงไปตามขาของเขา จนผ่านแข้ง น่อง และถึงเท้า หล่อนบีบปลายขาทางกงของเขาเพื่อให้แน่ใจว่าเขาไม่มีอะไรซุกซ่อนอยู่ที่นั่น แล้วก็สั่งให้เขายืนตรงขึ้นและให้ค่อยๆ หันกลับไปเผชิญหน้าหล่อน เมื่อเขาหันไปนั้นหล่อนนั่งอยู่บนโตะเขียนหนังสือ เท้าทั้งสองห้อยตามสบาย ปีนพักษนิตรวีลเวอร์ลิ่งล้องสั้นขนาด .๓๘ ในมือของหล่อน จ้องตรงมาที่เขา หล่อนอยู่ห่างเกินกว่าที่เขาจะตอบโต้ได้อย่างใดได้

ชายร่างสูงผิวดำจ้องดูหล่อนด้วยความทั้งแถมนิยมชมชอบ หล่อนเป็นหญิงสาวอายุไม่เกิน ๒๕ ปี และรูปร่างสูงไม่น้อยกว่าเขานักผสมของหล่อนดกและดำ แต่ดัดสันเหมือนเด็กหนุ่มเผยให้เห็นคอที่ระหงตาของหล่อนกลมโต คิ้วที่เรียวโค้งและดกดำทำให้ตาทั้งคู่แลดู จมูกของหล่อนค่อนข้างสั้น ริมฝีปากอูม คางแหลมรับกับแก้มที่เป็นพวงและเปล่งปลั่ง หล่อนเป็นคนผิวดำ และบอกได้ยากว่าเพราะเปลวแดดหรือโดยกำเนิด รูปร่างของหล่อนเปรียวและแข็งแรงอย่างคนที่เล่นกีฬาหรือบริหารร่างกายอยู่เป็นนิตย

และที่มิได้เด็ดลอดผ่านสายตาของเขาไปได้ก็คืออกของหล่อน ซึ่งมีได้ใหญ่โตมโหฬาร แต่ค่อนข้างเล็กเหมือนเด็กหญิงที่เพิ่งจะเข้าสู่ วัยสาว

หล่อนสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีเทาและนุ่งบลูยีนส์ สวมรองเท้ากีฬายี่ห้อ “พูมา” ซึ่งเขารู้ว่าเป็นรองเท้ากีฬาราคาแพงไม่แพ้ยี่ห้ออื่น วิธีถือปืนของหล่อนแสดงชัดว่าหล่อนรู้จักวิธีใช้ปืนชนิดนั้นเป็นอย่างดี มือขวาของหล่อนกำด้ามปืนรอบ นิ้วหัวแม่มือหักลง และนิ้วชี้สอดเข้าไปในโกร่งไกจนหมด พร้อมทั้งจะยิงโดยไม่ลังน

“ผมไม่ใช่ขโมยนะ” เขาบอกหล่อน พยายามไม่ไหวติงแม้แต่น้อย “ไม่ใช่ขโมยแต่มีกุญแจพวงใหญ่และไขเข้ามาได้ทั้งประตูบ้าน และประตูห้องนี้” หล่อนดึงโดยไม่ช้าเลื่องดูพวงกุญแจที่ยึดไปจากเขา และโยนทิ้งไว้บนโต๊ะ

“กุญแจพวงนั้นเป็นของท่านอธิบดี ท่านให้ผมมาสำหรับไขบ้านนี้เพื่อคอยพบท่าน” เขาชี้แจงโดยไม่ละสายตาดูจากตากกลมโตคู่ นั้น เขาอยากจะได้ว่าหล่อนมีเชื้อแขกเผ่าใดเผ่าหนึ่ง

“อธิบดีที่ไหนกัน?” เสียงของหล่อนกร้าว “นี่บ้านฉันและห้องนี้เป็นห้องฉัน!”

“บ้านคุณและห้องคุณแล้วผมจะไขกุญแจเข้ามาได้อย่างไร?” เขาแย้งและเริ่มอึด “นี่เป็นเซฟเฮาส์ที่ท่านอธิบดีเอาไว้อำหรับใช้ในราชการ มีอีกหลายหลังที่เป็นบ้าน ‘นิรภัย’ แบบเดียวกันทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ผมได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้า-ออกได้เป็นบางหลังเมื่อมี

การนัดหมายเท่านั้น เพราะฉะนั้นผมจึงมีกุญแจหลายดอก ผมเดาเอาว่าคุณเป็นเจ้าของหน้าต่างคนหนึ่งใช่ไหมล่ะ? ท่านอธิบดีไม่ได้บอกคุณดอกหรือว่า ท่านนัดให้ผมมาพบที่นี้ระหว่างเจ็ดถึงแปดนาฬิกา?”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดเรื่องอะไร” เด็กสาวเฝ้าริมฝีปาก ปากกระบอกปืนในมือยังจ้องตรงไปที่เขา “ฉันบอกแล้วว่าบ้านนี้เป็นบ้านฉัน และในบ้านนี้ไม่มีอธิบดี”

“เสียเวลาเปล่าๆ นะหนู” เสียงของเขาดังเหมือนปรัมเม็ดี่ขาด “ห้องนี้ไม่ใช่ห้องของคุณอย่างแน่นอน แน่ๆ ดูที่โต๊ะข้างเตียงนั่นสิ เครื่องโกนหนวดไฟฟ้า กระบองยาเส้นยี่ห้อ ‘แอมโฟรา’ ของโปรดท่านอธิบดีของคุณ แล้วก็ตรงโน้นที่ราวตากผ้าโน่นแน่ๆ ลักษณะของคุณอาจจะเป็นทอมบอยอยู่บ้าง แต่คุณคงไม่ถึงกับใช้ผ้าขาวม้าใช่ไหม?”

“คุณเป็นใคร?” หล่อนถามและพยายามกลบเกลื่อนวีรกรรมของความกระดากอาย

“ผมชื่อธนูส” ชายร่างสูงผิวดำล่ำบักยี้มๆ “ถ้าคุณเป็นเจ้าของหน้าต่างของกรรมนี้ เป็นลูกน้องของท่านอธิบดี และได้รับความไว้วางใจให้เข้ามาในบ้านหลังนี้ได้ คุณก็คงจะต้องรู้จักผม หรืออย่างน้อยก็เคยเห็นแฟ้มของผม”

“ขอทราบเลขรหัสของคุณก่อนทีคะ” หญิงสาวบอกด้วยเสียงที่เป็นปฏิปักษ์น้อยลง แต่ปากกระบอกปืนยังจ้องตรงมาที่เขาแน่นิ่งไม่ไหวติง ชายร่างสูงผิวดำล่ำบักยี้ปากก่อนตอบ

“คุณนี่เยี่ยมจริงๆ นี่ถ้าผมหลุดปากบอกรหัสเป็นตัวเลขออกไป คุณคงยิงผมตายเลยใช่ไหม? ท่านอธิบดีของคุณท่านเกลียดตัวเลขครับ ท่านเลยไม่ยอมให้ผมเป็น ๐๐๗ ท่านตั้งชื่อให้ผมใหม่เลยชื่อ ‘ดาบหลวง’”

“แปลว่าอะไรคะ?” ธนูสสังเกตเห็นในขณะนั้นว่าหญิงสาวลดระดับปืนพกในมือลง

“นี่คุณยังไม่เชื่ออีกหรือว่าผมชื่อธนูส และเป็นเจ้าของแฟ้ม ‘ดาบหลวง’ จริงๆ?” เขาถามเป็นเชิงพ้อ “ถ้ายังไม่เชื่อผมก็จะพิสูจน์ตัวเองต่อไปอีก ‘ดาบหลวง’ นะไม่ได้เป็นดาบเป็นหอกอะไรที่ไหนทั้งนั้น แต่เป็นชื่อต๋นว่านที่เขามีสรรพคุณ ปลูกไว้ในบ้านแล้วแสดงอภินิหารให้แล

เห็นเป็นอะไรประหลาดๆ ได้ ศัตรูหรือผู้ร้ายไม่กล้าล่วงล้ำเข้ามาในบ้าน ท่านอธิบดีท่านคงนึกว่าผมเป็นว่าน ‘ดาบหลวง’ ต้นหนึ่งกระมัง คราวนี้ เชื้อหรือยังล่ะ?”

“ยังค่ะ” หญิงสาวยิ้มเป็นครั้งแรก หนูสแลเห็นพื้นที่เล็กขาวสะอาด เรียงกันอยู่อย่างเป็นระเบียบ และเพิ่งเห็นด้วยว่าหล่อนมีลักยิ้มอยู่บน แก้มทั้งสอง “ถ้าคุณเป็นผู้การหนูจริงๆ คุณจะต้องยิงปืนพกได้อย่าง ท่านด้วย”

พูดจบหล่อนก็เลื่อนกายลงจากโต๊ะเขียนหนังสือแล้วก้าวยาวๆ ไปยังฝาผนังด้านหนึ่ง หล่อนรูดม่านทึบสีน้ำตาลเข้มให้เปิดออก เผยให้เห็นเป้ารูปเงาคนยืนขนาดมาตรฐานที่ใช้ในสนามยิงปืนปิดอยู่บนแผ่น โฟม ซึ่งพิงหรือติดอยู่กับฝา ครั้นแล้วหล่อนจึงเดินกลับมาหาเขา ผลัก ลูกไม้ปืนพก เอากระสุนขนาด .๓๘ ทั้ง ๕ นัดออกใส่กระเป๋ากางเกงไว้ ส่งปืนพกให้หนูสแลแล้วหยิบกระสุนใหม่ ๕ นัดจากโต๊ะเขียนหนังสือมา ส่งให้ชายหนุ่ม

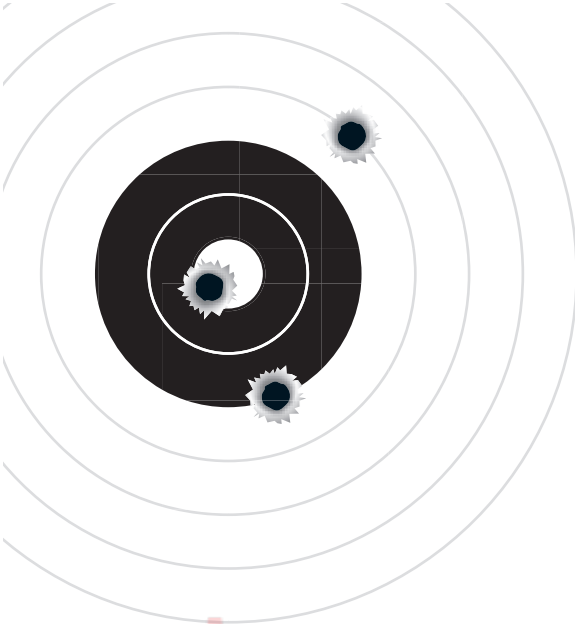
หนูสรับกระสุนซั่มยิงหัวขี้ผึ้งทั้ง ๕ นัดจากหล่อนมาบรรจุลงใน ลูกไม้ เมื่อผลักลูกไม้ให้เข้าที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็ยกสมิทแอนด์เวสชั่น กระบอกนั้นขึ้นชี้ไปยังเป้าโดยไม่เล็ง เขาเหนียวไถยิงโดยไม่จั้งนกก่อน เสียงกระสุนระเบิดติดๆ กัน ๓ นัด ต่อจากนั้น ชายร่างสูงผิวดำจึง เปลี่ยนจากทำเป็นท่านั่งยองๆ โดยเร็ว และยิงจากท่านั้นอีก ๒ นัด

ขณะนั้นเองประตูห้องก็เปิดออก ชายในวัยใกล้ ๖๐ แต่รูปร่าง สั้นท้วมและแข็งแรงก้าวเข้ามายืนอยู่หน้าประตูนั้นพลางถามเสียงดังแต่ ด้วยสำเนียงบอกความเมตตาว่า

“เฮ้! ใครกำลังฆ่าใคร? ช่วยบอกผมที”

ไม่มีใครตอบในทันที หญิงสาวยืนนิ่งและก้มหน้าลงดูพื้นห้อง ส่วน ชายร่างสูงผิวดำนั่งยองๆ อยู่บนพื้นด้วยสีหน้าที่บรรยายได้ยาก ชายผู้ เข้ามาใหม่ละส่ายตาจากคนทั้งสองแล้วมองไปยังเป้ารูปเงาคนที่ข้างฝา

ที่ส่วนหัวของเป้านั้นมีรูกระสุนปืนเจาะเป็นกลุ่มชิดกันอยู่ ๕ รู

๒

ชายผู้สูงวัยกว่าเดินเข้ามาในห้องด้วยท่าทางคล่องแคล่ว และปราดเปรียว นอกจากผมของเขาซึ่งขาวโพลนไปทั้งศีรษะแล้ว ไม่มีอะไรที่สื่อความชรา เขาสวมเสื้อทรงพระราชนิยมสีนวลและกางเกงขา ยาวสีเดียวกัน

“ผมขอโทษด้วยนะคุณ ที่มาถึงทีหลังคุณ” เขาบอกขณะที่นั่งลงบนเก้าอี้หลังโต๊ะเขียนหนังสือ เกือบจะในเวลาเดียวกัน เด็กสาวก้าวไปที่โต๊ะอีกตัวหนึ่งซึ่งมีกระติกน้ำร้อน กระจุกกาแฟ ถ้วย จานรอง และ ช้อนวางอยู่ หล่อนเริ่มชงกาแฟลงในถ้วย ๒ ถ้วย และเมื่อชายร่างสูง ผิดคล้านั่งลงบนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง หล่อนก็วางถ้วยกาแฟที่ชงเรียบร้อยแล้ว ลงตรงหน้าชายทั้งสองได้พอดี

“ผมมาถึงเร็วไปหน่อยนะครับ เสธ.” ชายร่างสูงผิวดำบอกพลางวางปืนพกลงบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง “เลยทำให้มีโอกาสดูทราบว่ ำเดียงานของ เสธ. จำเป็นต้องใช้ผู้หญิง เอ้อ-ผู้หญิงที่ยังสาวและสวย เสียด้วย”

“เสธ.” ข้าเลื่องดูเด็กสาวผู้ซึ่งกำลังเอื้อมมือมาหยิบปืนพกกระบอก

นั่น เขาพูดดีๆ ว่า

“ผมเดาว่าคุณ ๒ คนคงยังไม่มีโอกาสได้แนะนำตัวกันและกัน”

“ผมถูกบังคับให้แนะนำตัวเองแล้วครับ” ชายร่างสูงผิวดำล้าบอง และขำเลียงดูหล่อนบ้าง “แต่ยังไม่ได้รับเกียรติรู้จักเพื่อนร่วมงานของ เสธ.”

“เอาละ-ผมขอแนะนำให้คุณรู้จักนายร้อยตำรวจเอกหญิงลำเพา สายสัททูล รองสารวัตรแผนก ๓ กองกำกับการ ๑ กองตำรวจสันติบาล” สิ้นคำแนะนำนั้น ชายร่างสูงผิวดำล้าบองเบิกตากว้าง

“สายสัททูล-คุณเป็นอะไรกับนายพันเอกกำจร?” เขาถามขณะ พินิจดูเด็กสาวผู้นั้น

“ลูกสาว” คำตอบนั้นมาจากชายผู้สูงอายุกว่า “ลูกสาวและลูก คนเดียวของกำจร”

“ผม-ผมไม่เคยรู้เลยว่า เสธ.กำจรมีลูกและลูกโตถึงอย่างนี้” เสียง ของชายร่างสูงผิวดำล้าบองลอยเหมือนพุดคนเดียว

“แต่คุณพ่อเคยพุดถึงผู้การค่ะ” เขาได้ยินเสียงเด็กสาวอยู่ไกลลิบ “คุณพ่อเคยบอกว่าผู้การเป็นคนไทยคนหนึ่งในจำนวนไม่กี่คน ที่สละได้ แม้ชีวิตเพื่อเมืองไทย”

ธนูสไม่ได้ยินประโยคสุดท้ายนั้นเพราะเขากำลังกลับไปสู่อติ- ดิตเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านั้น เมื่อเขาเพิ่งจะได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้า จัดตั้งกำลังรบนอกแบบเพื่อต่อต้านการขยายตัวของศัตรูภายในประเทศ เพื่อนบ้าน ซึ่งกำลังมีที่ท่าจะแผ่เข้ามาในเมืองไทย

ภารกิจนั้นเป็นภารกิจลับที่สุด แต่แล้วข่าวเกี่ยวกับการจัดตั้งกอง กำลังลับนั้นก็รั่วไหลออกไปจนได้ เขาจำเป็นต้องยอมให้มันรั่วไหลเพื่อ ล่อให้ผู้มีคุณสมบัติที่เขาต้องการมาอาสาสมัครไปทำงานเสี่ยงตายขึ้นนั้น ถ้าหากจะใช้แต่วิธีเจาะจงทาบตามตัวผู้มีคุณสมบัติมันอาจจะช้าเกินไป นอกจากนั้น เขาไม่รู้จักคนมากพอที่จะใช้วิธีนั้นวิธีเดียว

นายพันเอกกำจร สายสัททูล เป็นผู้หนึ่งที่มาพบและแสดงความ จ้างที่จะเข้าร่วมงานกับเขา ธนูสรู้จักเขาในฐานะที่เป็นนักเรียนโรงเรียน

เสนานิการทหารบกก่อนเขาหลายรุ่น ซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาลังเลใจไม่อยากจะได้กำจรวัวร่วมงาน

“ให้ผมพูดตรงๆ นะครับ เสธ.” ธนุสตัดสินใจใช้วิธีที่สั้นและเร็วที่สุด “งานที่กำลังจะทำงานอยู่นี้เป็นงานหนัก เสี่ยงอันตรายที่สุด และไม่ว่าเราคนไหนจะได้กลับมาเห็นหน้าลูกเมียพ่อแม่กันหรือไม่ ผมต้องการคนหนุ่มที่แข็งแรง ปราดเปรียว และไม่มีพันธะ”

“ธนุส ผมรู้ดีว่างานที่คุณกำลังจะไปทำเป็นงานสำคัญและมีอันตรายเพียงไหน” นายพันเอกผู้นั้นตอบเขาด้วยเสียงราบเรียบปราดจากอารมณ์ “และผมก็รู้ด้วยว่า สำหรับการรบ ผมอาจจะแค้นเสียแล้ว แม้ว่าผมจะร่างกายแข็งแรงไม่มีโรคภัยไข้เจ็บและยังวิ่งติดต่อกันได้วันละ ๑๐ กิโลเมตรก็ตาม แต่ผมคิดว่าคุณคงไม่ต้องการแต่เฉพาะนักรบเท่านั้น งานของคุณคงจะต้องการเพื่อนร่วมงานฝ่ายอื่นๆ เช่น ฝ่ายการข่าว การเงิน การส่งกำลังบำรุง และสงครามจิตวิทยา”

“เสียใจครับ เสธ.” ธนุสจำได้ว่า เขาตั้งใจตอบอย่างไม่มีเยื่อใย “สำหรับฝ่ายเสนานิการ ผมกะตัวคนเอาไว้หมดแล้ว”

“แต่คนที่คุณเลือกเอาไว้แล้วหลายคนอาจจะมีคุณสมบัติน้อยกว่าผมนะ ธนุส” คำพูดของนายพันเอกกำจรวัวทำให้ธนุสรู้สึกสะกิดใจ และยอมให้นายทหารผู้นั้นให้เหตุผลเพิ่มเติม

“ผมเคยเรียนหนังสืออยู่ในจังหวัดภาคอีสานหลายจังหวัด” กำจรวัวบอก “ผมพูดได้ทั้งภาษาลาวและภาษาเขมร เฉพาะภาษาเขมนั้นผมเรียนเพิ่มเติมภายหลังจนอ่านออกเขียนได้ ส่วนภาษาอังกฤษนั้น คุณอาจจะทราบแล้วว่าผมเรียนจบมาจากฟอร์ทเบนนิ่ง ทั้งหมดนี้อาจจะไม่สำคัญนักสำหรับคุณ แต่ผมยังมีคุณสมบัติอีกข้อหนึ่ง”

“อะไรล่ะครับ เสธ.?”

“ผมพร้อมที่จะตายเพื่อเมืองไทย ไม่ว่าจะตายในเมืองไทยหรือนอกเมืองไทย”

ประโยคนั้นทำให้ธนุสตัดสินใจรับสมัครนายพันเอกกำจรวัวเข้าสู่สมาชิกภาพของกองกำลังที่เขากำลังจัดตั้ง